

L'enigma del bosc

(Gemma Gil Gisbert – 1r premi de la categoria *Batxillerat*)

Quina sensació més estranya quan m'he llevat aquest matí. A mi que no m'agraden gens aquestes històries de fantasmes que no saps si són reals o inventades per algú que té ganes de fer-te passar una mala estona i em pregunto si he estat entre fantasmes. Què ha passat? El barret i aquella espècie de trèvol de 4 fulles estan damunt la taula del meu escriptori.

Unes hores abans...

Estela: Vinga, que ja és hora d'anar al llit.

Alex: Ja vaig mama - però dintre meu pensava per què no podia mirar la televisió durant una estona més. Tot i així sabia que la mare tenia raó, al dia següent havia d'anar a l'escola.

Ara em qüestiono si realment he dormit o he anat d'excursió pel bosc. A les 23.00h ja m'havia posat al llit. No em va costar gaire agafar el son i...

Jo passejava tranquil·lament pel bosc quan vaig veure que algú s'apropava a mi. No podia veure-li la cara, portava una capa vermella com la caputxeta. De sobte una veu em digué:

—Hola, soc $(y - z^3 - 1)^2 - (1 - x^2 - y^2)^3 = 0$, i tu ?

—Jo em dic Alex.

—Els humans teniu noms estranys.

—No ets humà? Sembles un fantasma - A la vegada que ho deia pensava que potser el podia ofendre però ni era la meva intenció ni tampoc va ser així.

—Sí i no. Vosaltres penseu que tots els que no siguin com vosaltres no són humans però els éssers que vivim al bosc ens considerem els "humans" del bosc.

—Mmmm... té sentit això que dius - vaig respondre.

—I què hi fas per aquí? - em va preguntar.

—Estava cansat d'estudiar i he sortit a donar un tomb. Demà tinc un examen de matemàtiques i em costa molt entendre els conceptes.

—Llavors, has vingut al lloc ideal! Segur que abans de marxar ens deixaràs la teva empremta.

—Com és que mai t'he vist ?

—No m'has vist perquè no has volgut. Jo sempreestic per aquí i t'he vist moltes vegades però potser no tenies ganes de parlar amb ningú. Sovint estàs absent, pensant en no sé què i amb la mirada perduda.

—Tens raó. Aquest curs està sent difícil iestic bastant atrafegat.

—Vinga, trenca una mica aquesta monotonia i fem alguna cosa diferent.

—Com ara què?

—Vine amb mi, agafem la meva bicicleta i fem un viatge per aquest bosc. No el coneixes, t'he estat observant i sempre vas pel mateix lloc. T'ensenyaré llocs molt bonics i et presentaré alguns amics meus.

—D'acord, som-hi!

—Has de saber que el bosc t'atrapa i si decideixes endinsar-te en aquesta aventura només podràs sortir d'ell si resols el misteri que ens envolta.

—El misteri? - vaig pensar que seria emocionant però a la vegada em feia por.

—Sí. El nostre món és particular i tenim una característica que ens fa diferents. Només has d'observar bé i si al final ho descobreixes podràs marxar, si no seràs per a sempre un més de nosaltres.

—D'acord, estic disposat a córrer el risc.

Vam pujar els dos en aquella estranya bicicleta

$$(y - z^3 - 1)^2 - (1 - x^2 - y^2)^3 = 0$$

amb casc de protecció inclòs

$$(x \cdot y - z^3 - 1)^2 - (2 - x^2 - y^2)^3 = 0$$

En $(y - z^3 - 1)^2 - (1 - x^2 - y^2)^3 = 0$ em va presentar els seus amics. No sabia què pensar, tots tenien noms que semblaven expressions matemàtiques i les seves formes no sabia com descriure-les. Quan vaig conèixer en $x^2 + y^2 - z^3(1 - z)^3 = 0$ hagués afirmat que era una llimona com les que compra la mare i jo... li estava parlant !

$$x^2 + y^2 - z^3(1 - z)^3 = 0$$

Vam passar junts una bona estona explicant-nos coses dels nostres mons. Ens ho estàvem passant d'allò més bé quan algú va dir :

—Ensenyem-li el nostre lloc preferit.

Tots d'una van assentir i ens vam posar en marxa.

Caminant pel bosc em vaig adonar que a banda i banda del camí els arbres estaven perfectament alineats i tots els de la primera fila de la meua dreta eren del mateix tipus que els de la primera de l'esquerra, és a dir, tenien la mateixa forma, el mateix fruit... el mateix passava amb els de la segona fila, amb els de la tercera i així successivament. A més, si a cadascun d'ells els haguéssim tallat verticalment ens haurien sortit dos meitats iguals. Finalment vam arribar-hi.

Què veien els meus ulls? Allò era indescriptible, mar i cel es confonien. Ells anomenaven aquell fenomen $(y - z^3 - 1)^2 = 0$

Pau i harmonia envoltaven aquell indret, ningú em feia sentir diferent.

Més tard em van dir :

—Alex, aquesta nit hi ha un acte molt important. Una dissenyadora presenta la seva nova línia de barrets. Vols venir amb nosaltres?

—I tant!

—Anem-hi!

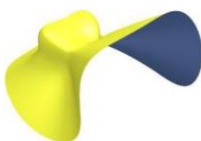
No tinc paraules per descriure el lloc on em van portar. Aquella desfilada no tenia res a veure amb les que es veuen a la televisió. Els llums tenien forma de cubs, icosaedres... Les bombetes eren de colors. Una combinació perfecta per a obtenir una il·luminació difícil d'imaginar. Era un espectacle fabulós. Nosaltres, els humans, crec que som incapaços de crear tanta perfecció combinant la matemàtica en tot el que fem. S'acostava el final quan una veu va anunciar: I ara... que cadascú obri el seu regal.

Vaig girar el cap i vaig veure una gran quantitat de caps, cadascuna tenia un nom. El meu també hi era! Nervis i il·lusió, no sabia què sentia però allò m'emocionava. Aquells pocs segons que em va costar obrir-la em van semblar una eternitat. No m'ho podia creure, d'entre els barrets n'hi havia un que m'havia cridat l'atenció, el model

$$x^2 + y^3 - z = 0$$

I era el meu regal! Em recordava a Napoleó i em feia sentir fort. Segur que la meva mare hagués escollit aquella pamela $x^2 - x^3 + 2y^3 + z^3 - z^4 = 0$ que a mi em semblava tan horrible:

Després d'obrir els regals l'orquestra va començar a amenitzar la vetllada. Cada peça musical era un plaer per a l'oïda. Em van explicar com construïen els instruments i les peces que interpretaven. No us ho creureu però utilitzaven les matemàtiques en el seu disseny!

Quan l'orquestra va finalitzar vaig dirigir la mirada cap al cel. La lluna començava a desaparèixer i deixava pas al primer raig de sol que intentava obrir-se camí. Havia arribat el moment d'acomiar-me. En uns minuts sonaria el despertador, la meva mare entraria a l'habitació a recordar-me que tenia que anar a l'escola. I si no resolia l'enigma que m'havien plantejat? I si no em trobava i no em veia mai més? Una suor gelada va recórrer tot el meu cos.

Tots els habitants del bosc estaven perfectament alineats formant un passadís. Llavors en $(y - z^3 - 1)^2 - (1 - x^2 - y^2)^3 = 0$ em va dir:

—T'espero al final del camí i si em dones la resposta al repte que et vaig formular s'obrirà la porta que et

portarà a casa. Mira a banda i banda i pensa en el que veus i en tot el que has vist.

En el moment en que vaig fer el primer pas el representant dels músics, $x^2 + z^2 - y^3 = 0$, va donar una ordre que no vaig entendre i de cop va començar a escoltar-se el so de les trompetes, arpes, lires... A la meua ment només una qüestió, què passava en aquell món tan curiós?

$$x^2 + z^2 - y^3 = 0$$

Quan vaig arribar al final ja m'esperava tal i com m'havia dit :

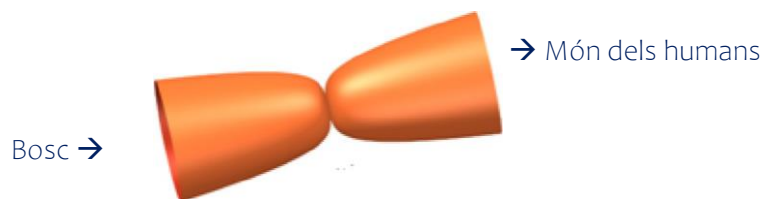
—Quina és la resposta? Pensa que tot el món és matemàtic i aquest bosc també.

Per uns instants vaig emmudir. Els vaig mirar detingudament. Si tots ells tenien formes matemàtiques, noms formats per expressions algebraïques... alguna cosa matemàtica amagaven. Els vaig observar detingudament, vaig mirar a banda i banda del camí, tot era igual, una meitat era igual a l'altra. Eren simètrics! Vaig respirar profundament i vaig respondre:

—Tots teniu un eix de simetria.

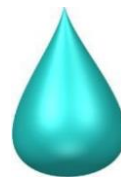
La por es va apoderar de mi, i si m'havia equivocat? Què passaria? Mentre aquests pensaments recorrien la meua ment aplaudiments, felicitacions ... es van anar succeint. No m'havia equivocat!

Era l'hora de marxar, el camí que havia de recórrer era $x^2 - (y^2 + z^2)^4 = 0$ i et portava del bosc al món real:

M'havia agradat tant estar allí que no podia evitar un sentiment de tristesa. Al meu costat, una llàgrima em deia adéu.

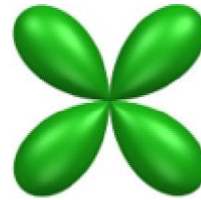
$$X^2 + y^2 - z^3(1-z) = 0$$

Era meua? No l'havia vist abans, i si l'havia creat jo sense adonar-me'n? Era aquesta l'empremta que m'havia dit que els deixaria? Això potser ja no ho sabré mai.

Abans de marxar en $(y - z^3 - 1)^2 - (1 - x^2 - y^2)^3 = 0$ em va regalar el que ells consideraven un trèvol de quatre fulles. Em va dir que em donaria sort.

$$(x^2 + \frac{9}{4}y^2 + z^2)^3 - x^2 z^2 - \frac{9}{80}y = 0$$

Les seves últimes paraules van ser :

—Torna quan vulguis. Molta sort!!!

—Puc tornar?

—I tant!

Al cap d'uns moments, el despertador, la meva mare entrant a l'habitació ... Vaig camí de l'escola i amb una mirada posada en les matemàtiques diferent a la que tenia fins ara. Aquesta experiència m'ha fet pensar que potser els he de buscar el costat aventurer i divertit per entendre-les millor. També us he de dir que tinc ganes de tornar a endinsar-me en aquell bosc, espero tornar-hi algun dia. I vosaltres... havíeu descobert la resposta al repte que m'havien plantejat?